

роки лише з одним шрамом, тим, що її власний дракон залишив їй під час Обмолоту. — Бо ти станеш лише цим. Ще одним надгробком. Ще одним іменем, випаленим у камені. Викинь книжки.

— Цю подарував тато, — шепочу я, притискаючи книжку до грудей.

Може, то по-дитячому, бо це просто збірка історій, які застерігають нас від спокуси магії й навіть демонізують драконів, але це все, що мені залишилося.

Вона зітхає:

— Це ті старі оповідки про темношкірих паразитів та їхніх зміючок? Хіба ти не читала їх уже тисячу разів?

— Хтозна, може, і більше, — визнаю я. — І вони не паразити, вони *веніни*.

— Тато і його алегорії, — зітхає вона. — Просто не намагайся керувати силою, коли ти непов'язаний вершник, і червонооці монстри не ховатимуться під твоїм ліжком, чекаючи, щоб забрати тебе на дволапих потворах і залучити до їхньої темної армії. — Міра дістає з наплічника останню книжку, яку я спакувала, і простягає мені. — Викинь книжки. Тато не зможе тебе врятувати. Він намагався. Я намагалася. Вирішуй, Вайолет. Ти хочеш померти писаркою? Чи жити вершницею?

Кидаю погляд на книжки в руках і роблю вибір:

— Ти скалка в душі.

Я кладу оповідки в куток, але інший фоліант тримаю в руках, дивлячись на сестру.

— Скалка в душі, яка не дасть тобі померти. А це тобі нащо? — зухвало запитує вона про фоліант.

— Убивати людей.

Я повертаю його їй. Повільна усмішка розпливається по її обличчю.

— Добре. Можеш лишити його собі. А тепер переодягайся, поки я розберуся з рештою цього безладу.

Високо над нами лунає дзвін. У нас є сорок п'ять хвилин.

Я швиденько перевдягаюся, але весь час здається, що одяг належить комусь іншому, хоч явно зшитий на мій розмір. Туніку замінює обтисла чорна сорочка, що прикриває руки, а легкі штани замінюються на шкіряні, які окреслюють кожен вигин. Потім сестра поверх сорочки зашнуровує мені корсет, схожий на жилетку.

— Щоб не натирало, — пояснює вона.

— Схоже на спорядження, яке вершники одягають на битву.

Мушу визнати, одяг досить крутий, а для такої самозванки, як я, і погодів. *Боги, це справді відбувається.*

— Саме так, бо це те, що ти робиш. Ідеш у бій.